

VĚTRNÍK

Ročník 53.

Úterý 4. října 2022

číslo 5.

V Bozkově čekala sokolovna i zázračný pramen

Do Vysokého nad Jizerou zavítali hosté z Ministerstva kultury. Zašli nejprve na ranní představení Za prkennou ohradou souboru MALIS, prozkoumali zdejší obchody a po obědě se připojili ke členům poroty KDP, aby se všichni společně vydali na tajný výlet. A tentokrát se jelo do Bozkova.

Cílem však nebyly tamní proslulé jeskyně, ale hned tři zdejší budovy. Tou první byla sokolovna. A v ní výletníky přivítal starosta obce Bozkov Stanislav Doubek. „To, že přijedete, jsem se dozvěděl minulý týden. O víkendu se tu pořádala taková větší akce – závod traktorů, tak tu není úplně uklizeno,“ omlouval se starosta s tím, že takhle se prostě žije na vesnici. „Asi jste pochopili, že ta sokolovna je pro nás vším. Tady se odjeví skoro

(Pokračování na stránce 7)

úterý 4. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
9:30	Měla babka čtyři jabka	velký sál
	Libice nad Cidlinou	
11:00	loučení Libochovice	malý sál
11:00	loučení Libice nad Cidlinou	malý sál
12:30	KDP mladým	Aktiv
12:30	KR SČDO	sokolovna
14:00	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Sívce	před divadlem
17:00	Koncert SPS Janáček	kostel
	Jablonec nad Nisou	
20:00	Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta	velký sál
	Sívce	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Libice nad Cidlinou	Aktiv
22:30	večírek Sívce	Aktiv

Recenze: Petr Jan Svoboda

Dle knihy Pavla Čecha upravil Ladislav Valeš

Za prkennou ohradou

MALIS při DS Scéna Libochovice

Jestliže bylo našemu lektorskému sboru (alias porotě) na jednom z předchozích seminářů přičteno k dobru, že dokáže jako jeden z mála prezentovat i odlišné vidění na tu kterou inscenaci, tak pondělní scénická adaptace inspirovaná komiksem Pavla Čecha Tajemství ostrova za prkennou ohradou by mohla být dalším příkladem. Od obdivu k hravosti a fantazijnosti, až po absenci srozumitelnosti a nečitelnosti příběhu.

Ale pojďme postupně: Většina inscenací režiséra Ladislava Valeše přináší vždy něco, co je činí výjimečnými a co se vymyká běžné produkci na amatérské scéně. Ve slově o představení se konstatuje, že půjde o „příběh o přátelství, pocitu viny a smíření, který nás vrací do doby, kdy klukovské přátelství bylo stvrzováno krví“. Režisér si vybral k prezentaci takového příběhu tři mladé členy souboru MALIS a adaptoval pro ně výše zmíněný komiks Pavla Čecha. Jestliže se kritériem postupu na KDP stalo zdařilé předvedení hravosti, nápaditosti a fanta-

zie a vycházelo i z oceněné režisérovy adaptace, pak všichni přítomní s napětím očekávali, jak

mladí a logicky neostřílení herci zvládnou přenos na jinou scénu a jak se vyrovnají nejen s trémou, ale i s onou výjimečností, která k Valešově přístupu neodmyslitelně patří. V tomto případě k předvedení, které jakoby vzniká právě teď a před námi a je charakteristické právě svou bezprostředností, originalitou a fantazijností. Tady musíme konstatovat, že všichni tři mladí herečtí adepti projevují nesporný talent a věříme, že zkuškové období a zkušenost režiséra pro ně znamenalo jednoznačně pozitivní etapu v jejich, doufejme, dalším hereckém růstu. Štěpánka Cimrmanová se nám zdála v tomto směru nejdál, ale ani oba její partneři, Kristián Valeš a Štěpán Bližík, se rozhodně nemají za co stydět.

Jistě pochybnosti však přináší právě ten nejtěžší požadavek na

takovouto prezentaci, a to je ono přenesení autentičnosti, bezprostřednosti a hravosti, která se reprízováním nesmí „zautomatizovat“, ale musí se stále jevit jako by vznikala právě teď a všechny tři herce o to víc zajímala a bavila. A tady se patrně projevila přece jen nezkušenost všech tří talentovaných interpretů. Řada sekvencí, které na zkušebně jistě vznikaly spontánně, se ve včerejším představení bohužel prezentovala „narežirovaně“ a předem připraveně, a tím bohužel ztrácela onu jedinečnost a hravost oceňovanou při výběru na vysokou přehlídku. Přesto jsme rádi, že se tento typ představení na KDP objevuje a rozhodně jej obohacuje.

Na začátku jsme zmínili i jistou nečitelnost a nesrozumitelnost samotného příběhu. Částečně může být způsobena i hereckou nezkušeností trojice interpretů, ale věříme, že zkušený režisér, jakým bezesporu Ladislav Valeš

je, by měl ještě zasáhnout jak do textu, tak i do samotného provedení, a to zejména na začátku, aby divák dostal jednoznačnou informaci, kdo příběh vypráví a tím pak logicky pochopil i zá-

věrečné vyústění.

Na závěr se zastavme u jednoduché scény, rekvizit a kostýmů. U takto pojaté inscenace však zdánlivé maličkosti mohou hrát důležitou roli. Jestliže mají Štěpánka a Kristián oba černé kalhoty a červenou mikinu a Štěpán je „dozelená“, začne hloubavý divák přemýšlet proč ?? Na fotografiích z předchozích repríz jsme objevili oblečení, které tyto myšlenky neevokuje. Bylo proto dobré myslet i na takové věci. Podobně třeba stůl. Jeden „hraje“ od začátku až do konce – od tajných chodeb až třeba po kostel, a druhý v pravém portálu je „pouze na rekvizity“? Takto výrazný prvek jednoznačně odvádí pozornost.

Není třeba si však stýskat – zajímavý tvar, mladá nastupující herecká generace – tak jestliže lektorský sbor pomáhá a inspiruje a porota hodnotí a známkuje, chceme být tentokrát tím prvním.

Půdičkáři

Kladli jsme si otázky, do jaké míry jsou herecké výkony autentické a do jaké míry prací režiséra, což se nám nepodařilo rozklíčovat. Zamýšleli jsme se nad tím, zda je dětský herec schopen pochopit a následně předat základní existenciální téma. Nejsme si jisti použitím množství nesourodých inscenačních prvků a stylů. Oceňujeme herecký potenciál a nadání protagonistů a schopnost jevištního partnerství. Nebyli jsme si jisti cílovou skupinou.

KDP mladým

- # Noklišéfinaly
- # nožužment
- # mladímladým

Poprvé jsme se setkali s komiksem v divadle. Každý z nás to vzal po svém. V našem týmu byli totální zastánci I lehcí odpůrci. Velmi se nám líbily herecké výkony, které byly vedeny silnou a zkušenou režijní rukou, která za nás občas ale přehlušila samotné herce. Výborně fungovala minimalistická scéna s nápaditými výtvarnými momenty.

Petr Kolínský

Letošní Větrník přináší postupně rozhovory se členy odborné poroty, pro dnešní vydání Lukáš Frydrych vyzpovídal Petra Kolínského.

Petře, ptám se téměř každého. Po kolikáté jsi ve Vysokém a jak to tenkrát začalo, kdo tě oslovil?

Tak to přesně nevím, ale myslím si, že to bude tak po dvacáté. Soudím podle mé knížky, druhého dílu Divadelních maličkostí. V každém dílu je totiž zachycených asi deset ročníků. A kdo mě oslovil? Myslím si, že jsem do Vysokého jel jako záskok za někoho do semináře o scénografii. Pak jsem už ve Vysokém uvíznul jako porotce. Před tím jsem jezdil jako porotce na různé amatérské festivaly, takže mě divadelníci znali. Když tak přemýšlím, tak mě jako první oslovil Milan Strotzer. S ním jsem jezdil po republice ještě před KDP.

Na jaké přehlídky jsi jezdil? Myslím, zda to byly činoherní, hudební, alternativní scéna, loutky?

Různé, dokonce i taneční. Většinou činohra, ale celkově to byly různé žánry.

Když jdeš do divadla nikoli profesně, ale sám za sebe, co si vybíráš?

Já si vybírám podle toho, co je nejzajímavější, tedy činohru, balet i opery, to je úplně jedno. Musím ale vědět, za čím jdu, protože času je málo.

U veřejně dostupných zdrojů je u tvého jména několik profesí, včetně scénografa, designéra, architekta a tak dále. Jakou z nich máš ty sám zakotvenou úplně nejlépe?

Nejvíce to bude „divadelník“ v tom širším slova smyslu. Když jsem byl ještě na škole, tak jsem se zabýval takzvanou aplikovanou scénografií neboli scénografií mimo divadelní prostor. To mě baví nejvíce, protože z toho se mi na dlouhá léta vyvinula odbočka směrem k výstavnictví a expozicím. Odtud jsem zamířil na architekturu a interiéry.

Na jevišti je vždy nejvíce vidět herec, u kapel to je

frontman. Máš někdy tendenci se jít divákům ukázat a poukázat i na práci, která je důležitá, ale přeci jen trochu skrytá?

V takových situacích se vždycky cítím jak páté kolo u vozu. Je mi pohodlnější, když je pozornost upřená na herce. To oni šli s kůží na trh, tak si zaslouží odměnu v podobě potlesku.

Byl jsi někdy na jevišti jako herec?

Na jevišti ne, ale ve filmu. To docela často. Karel Smyzcek, když točil filmy, si štáb na památ-

ku nefotil, ale členy štábu obsazoval do epizodních rolí. Jednou mi nabídl, jestli chci být učitel kverulant na třídních schůzkách nebo úchyl v baru. Samozřejmě jsem si vybral to druhé.

Jak se pozná kýč?

Těžká otázka. Já kýč charakterizuji podle toho, že ona věc je převzatá a ještě hloupě přebarvená, aby se právě nepoznalo, že je převzatá. No a asi nejhorší je, když jsou tyto dva stupně podpořené třetím, myšlenkou „ono se to bude líbit“. To jdu do kolen.

My laici tušíme, že je rozdíl mezi malováním a kreslením, že na jedno se používá tužka, na druhé třeba olejové barvy. Čím děláš obrázky do Větrníku, potažmo obrázky do knížek Divadelní maličkosti?

To je perokresba. Na plátno potřebuje člověk čas a soustředění. Když maluji, tak to zvládám rychle, ale nesmí mě nikdo vyrušovat. Maluji třeba tři dny, maximálně týden, ale to ten štětec nesmím vůbec pustit z ruky.

Ve Vysokém, krom toho, že

jsi součástí poroty a máš své povinnosti, tak musíš do redakce Větrníku, protože je nutné dokreslit obrázky na volná místa. Pletu se?

No, ani se moc nepleteš. To, o čem mluvíš, vzniklo kdysi dávno, snad před těmi dvaceti lety. Všichni porotci museli a musí psát úvodní referát pro rozborový seminář. Ale já jsem říkal, že nic psát nebudu a ani nemůžu. Mně totiž jedna stránka textu trvá asi šest hodin. Navrhl jsem, že své myšlenky o viděné inscenaci raději nakreslím. S Janou Fričovou jsme na to konto začali vydávat paralelní podzemní plátek, byl to Vysocký Bulvár. Do něho jsme sbírali zákulisní, kuloárové a odposlechnuté zážitky

a perličky. Vznikaly skandální příběhy a k nim jsem kreslil skandální obrázky, takovou tu policejní kresbu.

Umíš karikatury?

Ano, je to ale daleko těžší, než realistický portrét. Karikatura se dá natrénovat, musíš však vnímat gesta, mimiku, pohyb, ale třeba i specifický smích a podobně. Karikatura mi trvá mnohem déle, než rychlá kresba portrétu.

Jak vyplňuješ volný čas během přehlídky? Víš, že toho času obecně moc není, ale přeci jen vznikají volné bloky.

Moc rád chodím do hor, do lesa. Kvůli zdraví už to tolik nepřeháním, tak vyrážím jen na procházky nebo třeba na houby. Jinak jsem rád, že mě Vysoké odřízne od velkoměsta, od starostí a snažím se relaxovat. Občas musím dodělat i nějakou práci. Párkrát jsem konzultoval nějaké projekty i o přestávkách mezi představeními. V Národním divadle jsem kdysi spolupracoval s Robertem Wilsonem jako asistent. V poledne jsem musel z Vysokého odjet do Prahy, tam byla schůzka a zase jsem spěchal zpátky, abych stihl večerní představení. Tak to bylo po celý přehlídkový týden.

Letos a příští rok je zajímavý na výročí. Letos slaví kulatiny Petra Richter Kohutová a Petr Svoboda. Tebe čekají příští rok. Může se o tom vůbec mluvit?

Může. Dokonce jsem se dozvěděl, že královna Alžběta II. byla korunovaná přesně v den, kdy jsem se narodil. A byla by pecka, kdyby se k těm mým narozeninám nějak postavil i král Karel III.

Máš širokou rodinu. Jde někdo ve tvých šlépějích?

Ano, dcera Anička vystudovala užité design. Naučila se pracovat s kůží, vyráběla boty. Ty už teď tedy nevyrobí, ale dělá krásné věci, od mini pouzder na kreditky až po velké cestovní tašky z brazilských kůží. U svých výrobků chce mít doživotní záruku, tak si komponenty shání po celém světě. Josef je výtvarník, ale

teď pracuje v nemocnici. Ostatní děti si ode mě taky něco vzali. Třeba další syn je dokumentární režisér.

A vnučata?

Jedna vnučka bude nadaná všestranně, hudebně, tanečně i výtvarně. Teď vyhrála celopražskou soutěž Umělecké dílo Dívka s kolem. To je soutěž, která připomíná hrdiny operace Anthropoid, konkrétně žačku Jindřišku Novákovou, kterou v roce 1942 popravili nacisti.

Spolupracoval jsi někdy se svojí paní, když tenkrát začínala? (pozn. redakce Rut Kolínská je zakladatelkou hnutí mateřských center v České republice).

Ano, nejen tenkrát, to se děje po celou dobu. Asi prvních deset let jsme měli celou kancelář u nás v ložnici. Od loga až po ilustrace její knížky jsem vše vytvořil já. Je to doma, tak je to zadarmo.

Jsi kutil?

Všechny manuální práce v domácnosti jsem se musel naučit. Nebo ještě lépe – i všechny práce na chalupě, která byla zříceninou. Nejde jen o projekt, architekturu a nápad, ale i o stavební a řemeslnou část. Dělal jsem omítky, teď se učím hrázděné zdivo. Baví mě zahrada i vaření, ale do kuchyně se nedostanu, protože ženu vaření baví taky a umí to líp.

Říkal jsi mi, že umíš i šít.

Ano, to ale souvisí s profesí. Aby tě v divadelních dílnách neošidili, tak musíš umět všechno, od sváření až po šití kostýmů. Na hercích jsem jednou páral ušité kostýmy, protože byly špatně nastříženy oproti mým historickým podkladům.

Co pro tebe znamená KDP ve Vysokém?

Pro mě je to za ty roky srdeční záležitost. Překvapením jsou vždy nové soubory, které přijedou poprvé a zazáří. Ve Vysokém je vždycky hezky, i když během přehlídky nasněží. Je docela legrace, že si ve Vysokém usmírují Krakonoše, aby i trochu přšelo, protože pak spíš přijdou lidi do divadla.

Rum od Plzně a jablka z Litoměřicka

Svou vítací premiéru si včera odpoledne odbyl Jura z kuchyňky. A vítal hned dva divadelní soubory. No soubory. DS Štace Kaznějov čítal všeho všudy jednu členku, která je autorkou hry, poezie i hudby, herečkou, režisérkou atd. Multifunkční Olga Pašková přijela na KDP předvést své představení Obcházení (Suita c moll), které zvítězilo na přehlídce Divadla jednoho herce právě v Kaznějově. Připomněla, že ve Vysokém nad Jizerou vystupuje počtvrté, a tak už ví, co se sluší a patří. A protože pro zdar představení jsou velmi důležití technici, přivezla dar právě jim – údajně prý rádi rum. A tam u nich se dělá ten nejlepší. Tak věřím, že členové STDK (Spolek techniků divadla Krakonoš) lahvinku dostali – hostes Karel ji totiž rychle schoval pod kabát.

Druhým včera vítaným souborem byl MALIS při DS Scéna Libochovice. Herci jsou mladší, než je na přehlídce obvyklé, ale to neznamená, že jim chybí zkušenosti.

Mluvíci soubor byl trochu nervózní, přesto jsme se dozvěděli, že soubor MALIS je líhní nových členů Rádobydivadla Klapý a že představení Za prkennou ohradou je výsledkem covidové krize. Nic se nemohlo, tak se zkoušelo divadlo. „A tak nás překvapilo, že jsme pozvaní na KDP. Pro

nás, kdo jsme tu už byli, je to nejhezčí přehlídka v Česku a my si vážíme toho, že tu můžeme být,“ konstatoval Kristián Valeš. Krakonošovi poděkoval za milé přivítání s tím, že mu přivezli ze své domoviny – z „jabkárny“ - krásná jablka.

(jn)

V Bozkově čekala sokolovna i zázračný pramen

(Pokračování ze stránky 1)

všechno, Divadla, koncerty, zábavy, bály i svatby. Spousta toho, co tu vidíte, je poplatné době, například ty malby na stěnách, které bývaly výzdobou pro diskotéky," ukazuje starosta Doubek na rozvernou delfínu a další umělecká díla. „Přesto si dovolím říci, že touhle sokolovnou prošlo v širokém okolí nejvíce hvězd současného šoubyznysu," tvrdí Doubek. Jeho slova potvrzuje fakt, že 15. října se tu koná koncert kapely Tři sestry.

Stanislav Doubek spravuje obec Bozkov, stará se ale také o programovou náplň sokolovny, a to už pětadvacet let. Před ním to dělal jeho otec a před ním zase jeho otec.

Také o divadelní spolek se stará rodina Doubků, tentokrát je to bratr starosty. „Původně vedl bozkovské ochotníky už můj děda. Pak byl dlouhé roky principálem Vratislav Ouhrabka, po něm moje teta a dneska můj bratr, který je režisér. Prostě tyhle funkce

se na vesnici dědí," popisuje starosta s tím, že důvodem vesnického divadla je pobavit sousedy blízke i z okolních obcí. „Místní nacvičí nějakou hru, přijdou příbuzní, psi a kočky, pobaví se, zatleskají, a to je důvod, proč se to ochotnické divadlo tady dělá. V Bozkově se hrávalo i dětské divadlo," uzavírá první návštěvu Stanislav Doubek.

Zázračný pramen

Kousek od sokolovny je kostel Navštívení Panny Marie, kde výpravu z vysoké přehlídky přivítal místní farář Krzysztof Mikuszewski. Kostel je známý jako poutní místo na hory se zázračnou madonou Panny Marie Bozkovské, Královny hor. Jeho historie se počítá od poloviny 14. století, kdy vznikla první dřevěná stavba. Ta vyhořela do základů za husitských válek, nový dřevěný kostel byl postavený někdy v polovině 16. století. Právě k této druhé budově se váží zázračné legendy. „Stavební materiál byl údajně připravený pro stavbu kostela v Roztokách, ale jedné noci se zá-

zračně přemístil až do Bozkova. A tak v Roztokách mají jen kapličku se zvonkem," vypráví jednu z legend farář Mikuszewski.

Místo, kde bozkovský kostel stojí, odedávna navštěvovali poutníci kvůli zázračnému prameni, který vyvěrá ze studánky U matičky. Uvnitř kostela je stále kamenná obdélníková nádoba zapuštěná do země a v ní je voda z onoho zázračného pramene. „Ten by měl téct někde pod oltářem. Zajímavé je, že když se opravovaly podlahy, tak se u oltáře objevila mokrá místa. Ale v místě před kostelními lavicemi, kde jsou rakve, tak tam bylo úplně sucho," upozorňuje farář.

Základní kámen dnešního kostela Navštívení Panny Marie položila 23. září 1690 Marie Polyxena, vdova hraběnka De Fours, postavený byl v barokním slohu v letech 1690–1693. V kostele je vystavená také uctívaná socha Madony, která dostala zlacené tabernákulum a v roce 1787, po dalším údajném zázraku, také paprsky. Ve věži kostela,

z níž je krásný výhled do okolí, je zavěšený jediný původní zvon z roku 1555, který vyrobil Václav Kravář z Hradce Králové. Ostatní zvony, zrekvírované během 1. světové války, byly pro kostel znovu odlité v roce 1924. Velkou rekonstrukcí prochází nyní varhany, ty roku 1852 zhotovil Josef Prediger.

Hospodu rozšířil krejčí

A posledním místem, které se představilo v úterý hostům KDP, byl zachráněný roubený patrový dům, nyní památkově chráněný rodinný penzion Dřevěnka. Dům s hospodářstvím vznikl rozdělením gruntu v roce 1752. Tehdy předal Václav Farský půlku svému zeti Šimonu Koubleti. Ve 2. polovině 19. století stavení koupil v dražbě krejčí Adolf Farský. Ten přízemní dům navýšil o patro, kde vznikl sál k pořádání zábav, balů a divadelních představení. Během 2. sv. války v sále bydlelo 30 vojáků Hitler Jungen a v padesátých letech Dřevěнку zabrala komunistická vláda, která ji roku 1966 definitivně zavřela. Stavení chátralo a v roce 1988 na něj semilský stavební úřad vydal demoliční výměr. Domu se nakonec ujali vnuci někdejšího majitele Bohumila Farského, Adolfova syna, a začali jej postupně opravovat. A tak dnes je v Dřevěnce hostinec a penzion.

(jn)

Mrazivé hodnocení

„Po pondělním dopoledním hodnocení Upokojenkyň jsem učinil rýmovanou osobní tečku. Byl jsem požádán, abych ji zveřejnil, což činím,“ řekl v redakci Větrníku půlprezident Vobskočáku Jiří Hlávka a předal nám list papíru. Zde je ono hodnocení:

Včera večer bylo milo!

*Divadlo se objevilo,
takže bych moh říct, že jsem
skoro uspokojencem.
Avšak, i když milo bylo,
trošičku mě zamrazilo,
jak se davy v sále smějí
tomu, k čemu zvolna spějí.*

*A vzadu – dva cizinci -
Parkinson a Alzheimer –
s úsměvem se rozhlížejí.*

Je to prostě záhada

„Většina souborů, které mají teprve před vystoupením na jevišti KDP, má zakázáno pít a pařit. Brodek žádný takový zákaz neměl,“ uvedla svou řeč Eliška, hosteska DS J. K. Tyl Brodek u Přerova, na pondělním loučení se souborem. „Kdykoli jsem za nimi zašla, nic nepotřebovali a vždycky mi něco nalili. Všude dorazili nakonec včas a vše probíhalo kupodivu dobře, až na jednu tajemnou nehodu na pánských toaletách,“ pokračovala hosteska s tím, že nějakou záhadou byl na Aktivu po společenském večeru Brodeckých znečištěný pisoár. Připustila však, že nelze s naprostou jistotou určit viníka, protože kromě společensky uvolněného souboru se v inkriminovaném místě pohybovalo také větší množství členů STDK. Pravdou je, že pondělní technické prostory divadla Krakonoš vypadaly tak trochu jako místo, kde se potkalo mnoho zbloudilých a stále bloudících duší. Slyšet byla jen zvolání: Pít! nebo Kafeeee!

Enu - co se stane na Aktivu, zůstane jednou provždy na Aktivu.
(jn)

Na jevišti divadla Krakonoš se včera odpoledne představila Olga Pašková se svou inscenací Obcházení (Suita C moll). Šlo o vítěze Národní přehlídky Divadla jednoho herce Kaznějov 2021.

Co nabízí KDP?

Tak pochopitelně, že nabízí nejrozumnější představení a doprovodný program. Ale už jste ochutnali nějakou dobrotu z „Cukrárny Zdenka a Zuzany“? Že ne? Tak to ale honem rychle napravte.

Myslím, že i ti, kdo nejsou úplně či vůbec (což tedy nechápu) na sladké, si najdou svého favorita. Já už jich mám několik. Těch favoritů. Zkuste najít toho svého a uvidíte, zda to bude makronka, dortík či košíček.

No a jestli jste opravdu zapřísáhlí milovníci slaneho, i pro vás mám tip: kromě oblíbených klo-

básek, párečků a salátů si dejte pravý český chlebiček. Chlebičky jsou skutečně naší specifickou záležitostí. Poprvé je uvedl na gurmánskou scénu na počátku 20. století pražský lahůdkář Jan Paukert, a to na popud rodinného přítele, malíře Jana rytíře Skramlíka. Tomu nevyhovovaly malé jednohubky, s chlebičkem velkým

něco mezi jednohubkou a obloženým chlebem byl spokojený. A spokojení byli i zákazníci Paukertova lahůdkářství. Ideální velikost tehdejšího chlebičku byla tak na dvě až tři kousnutí. A představte si, že bývalé československé státní normy pro výrobky studené kuchyně popisovaly skoro sto druhů obložených chlebičků. (jn)

Nahlédněte do krámku

Letos se Krakonošovi povedl skvělý marketingový tah. Přehlídka se zásobila deštníky – těmi skládacími do kabelky, i těmi velkými na dřevěné holi. A Krakonoš neinvestoval do drahé reklamy, seslal na přehlídku déšť a mrholení.

Deštivé počasí nahrává konzumaci v hospůdce i prodeji právě deštníků obou druhů. Seženete je v krámku, který je hned u vchodu do divadla Krakonoš. Ano, přesně tam, kde si kupujete Větrník.

A když už tam budete, tak prozkoumejte i další nabízený sortiment. Najdete tu čokolády malé i velké, turistické vizitky, nejrůz-

nější tužky. Pokud něco nakoupíte, můžete si to odnést v papírové nebo látkové tašce či dokonce v batohu. A chcete-li se, dámy, trochu přizdobit na představení, není problém. Vybrat si můžete slušivé náušnice, třeba ty z betonu. A aby vám partner nezáviděl, poříďte mu betonového motýlka.

(jn)

Tak si říkám...

*Představte si situaci,
kdy ve světě jen tak jsou -
s myšlenkou dobrou či zlou -
podivníci – kouzelníci,
kteří leccos dovedou.*

*A ti prostě vezmou lidi,
které kolem sebe vidí,
ať z města či ze vsi jsou,
hup – a sem je přenesou.*

*Pro ty lidi šok to bude,
neb každý, ať kam chce půjde,
uvidí, že prostě tady
máme všude kamarády!*

*Prostě, že se roky znají,
Zdraví se, jak se máš – ptají.
Nejzvláštnější je pak ale
O čem povídat maj stále.
A že vůbec se netýká
většiny z nich politika.*

*Co tím vším chci asi říci?
I když nejsou kouzelníci,
tento týden prostě žijem
divadlem – jsme v světě jiném*

*než ten, co se kolem válí.
Proto přijíždíme z dále
a každý z nás bude rád –
do příštího – vzpomínat!
(jh)*

Ka, bar a RED!

KDP mladým Vás zve na střední představení, které ještě nezná svůj čas, ani místo.

staytuned

PENZION
AKTIV

Liberecký kraj

MINISTERSTVO KULTURY

EMBA
SOLID BOARD & BOXES

SENÁT
HABLAŘSKÝ ÚSTAV

Liberec
Český rozhlas

nadace
PRECIOSA

mase
Pojišťovna

REKUPER

steinel

NS

COMEWOO
Dobrotivý zámek

DOG FISH
DIGITÁLNÍ AGENTURA

CHA
KAPKA

noabe

NA

Apartmenty
Sachty

Dnes vaříme recept z Jihomoravského kraje

Letos jsme se rozhodli, že na zadní straně Větrníku budeme opět po dlouhé době vařit. A recepty budeme tentokrát vybírat podle kraje, odkud přijede soubor. Dnes večer obsadí vysoké jeviště soubor Divadlo Stodola Sívce, což je obec v okrese Brno-venkov v Jihomoravském kraji. I dnes zalovíme v regionálních receptech právě tam a nabízíme škvarkové placky z jižní Moravy.

Pro 4 osoby je třeba:

- 10 g droždí
- 2,5 dl polotučného mléka
- 100 g hladké mouky
- špetka soli
- 2 vejce
- 100 g vepřových škvarek

Postup:

V míse smícháme mouku s mlékem, rozdrobeným droždím, jedním rozšlehaným vajíčkem a solí. Vypracujeme těsto, které necháme nakynout.

Vykynuté těsto rozválíme, posypeme ho rozemletými škvarky, zabalíme a důkladně prohněteme. Pak ho opět rozválíme a vykrajujeme z něj kulaté placky nebo čtverečky, které potřeme rozšlehaným vajíčkem a rozložíme na pečicí papír rozprostřený na plechu. Pečeme v troubě vyhřáté na 180 až 200 stupňů. Podáváme ihned po vytažení z trouby.

Jak to vidím...?

Spíš, jak to nevidím. Nevidím to černě. Svět je čím dál tím více modernější, ale aby už konečně někdo vymyslel a do všech divadelních sálů nainstaloval černé světlo, to ne. Nemyslím to fialkové UV, ale černé. Přitom by přineslo tolik radosti. A těch nápadů. To by si pak pískali úplně všichni. Možná by se tím černým světlem dala vyřešit poznámka ve scénářích, kde autor nepoužívá „postava odejde“, ale klidně si tam napíše „postava zmizí“. No, stále je na čem pracovat. Jestli má někdo podobně geniální nápady, tak sem s nimi.

Divadlo je div. A to české, ochotnické, několikaobdobné. Někdo kdysi řekl (myslím, že to byla herečka Tatjana Medvecká v nějakém pořadu, ale nechci kecat a přisuzovat autorství neautorovi), že celý náš národ je večer v divadle. Jedna polovina tam chodí ze své profese a ochoty (ano, myslím tím profesionály i ochotníky) a druhá polovina pak divácky.

Divadelní ochotnický svět se teď vtěsna ke Krakonošovi. No, ten z toho musí být celej vodvařenej – týden dohlížet na partu bláznů. Ba ne, vždyť on nám fandí a každý den zdraví z balkonu divadla. Tím se stává spolubláznem v tom nejlepší slova smyslu. A tykat Krakonošovi, protože je taky divadelník, to můžeme jen my, co jsme na začátku října ve Vysokém. *(fry)*

Středa 5. října 2022

kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Sívce	malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
13:00	kurz divadelní techniky	velký sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Mýto	před divadlem
15:00	vítání Poniklá	před divadlem
17:00	videokavárna	malý sál
20:00	Ach, ta něha našich dam!	velký sál
	Mýto	
22:00	Andrée	malý sál
	Poniklá	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Mýto	Aktiv

Větrník, zpravodaj 53. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.